

SISÄLLYS

Lukijalle	7
1. luku Villakkaat, nuo oudot otukset	10
2. luku Mux	16
3. luku Mikä prinsessa	20
Pagua vaivaa?	20
4. luku Mux yrittää keksiä ratkaisun	27
5. luku Mux ja Dodie tekevät sopimuksen	30
6. luku Dodie kysyy Bobolta neuvoa	37
7. luku Bobon suunnitelma	40
8. luku Ratkaisua etsimässä	42
9. luku Bobo ja Mux tapaavat	46
10. luku Suunnitelma ”Ihana päivä”	52
11. luku Suuri päivä	57
12. luku Kasvokkain	59
13. luku Suunnitelma toimii	63
14. luku Jokin menee pieleen	66
15. luku Pinkin luona	69
16. luku Vatsa ensin	73
17. luku Bobo ja Tommi liittoutuvat	78
18. luku Päivä ennen huomista	82
19. luku Hei, ihana päivä!	84
Maallista viisautta ja villakkaiden elämää	92

LUKIJALLE

”**V**illakkaiden prinsessa on paljon hienos-
tuneempi, pehmeämpi ja sulokkaam-
pi kuin muut villakkaat. Hän nukkuu
sikeästi ja herää vasta, kun jokainen hänen seit-
semästä hovivillakkaastaan on silittänyt häntä ja
villakkaiden kuningas on antanut hänelle suukon.
Kyllä, hän on juuri niin ihastuttava.”

Mutta hänestä kerron lisää myöhemmin.

Minä rakastin villakkaiden seikkailuista kertovia
tarinoita, joita isoisälläni oli tapana kertoa ennen
nukkumaanmenoa. Painauduimme toisiamme
vasten pimeässä, ja sitten hän alkoi tarinoida. Iso-
isä tunsu kaikki villakkaiden tavat ja ominaisuudet.
Kuulosti aivan siltä kuin hän olisi elänyt noiden
pikkuriikkisten otusten kanssa koko elämänsä, si-
litellyt heitä, pannut heidät nukkumaan ja läimäyt-
tänyt heitä pikkuisen pepulle, jos he käyttäytyivät
tuhmasti.

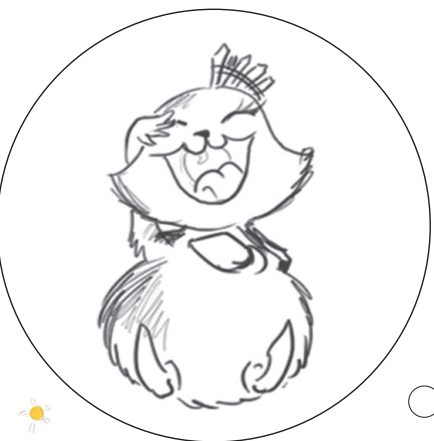
Ensimmäisen kerran isoisä kertoi minulle villakkaista, kun olin kuuden vanha.

”Villakkaat? Älä viitsi, isoisä. Mistä oikein keksit ne?” virnistelin epäuskoisena.

”Ai että olisin muka keksinyt ne? Villakkaat... no, he ovat outoja otuksia...”

Niin hänen kertomuksensa alkoi, ja kertomus hassusta villakkaasta muutti lapsuuteni suureksi seikkailuksi. Loput kuulet isoisältääni, tai Dodielta, joksi Mux (urhea, suloinen villakas, joka asui isosi-
säni luona) häntä kutsui.

VILLAKKAAT, NUO OUDOT OTUKSET

”**V**illakkaat... no, he ovat outoja otuk-
sia...”

”Niinkö! Miltä he näyttävät?” Bobo kysyi minulta, koska arvasi, että aion yllättää hänet jollakin kiinnostavalla kertomuksella. Minun pieni pojanpoikani oli hyvin viisas lapsi. Hän otti kaiken sanomani totena ja odotti tarinoitani suurin ja uteliaisin silmin.

”No, heitä elää jokaisessa vaatekomerossa, eivätkä he ole kovin kookkaita. Tyttövillakkaat ovat pehmeitä ja somia, hyvin herkkiä ja rakastettavia. Heidän turkkinsa on sileä ja pitkähäkö, ja heillä on todella suloinen kuono. Heillä on myös terävät ja

ilmeikkäät silmät. Poikavillakkaat sen sijaan ovat hiukkasen kömpelöitä tyttöihin verrattuina mutta todella urheita. Vasemman tassun paikalla heillä on suuret sakset. He ovat todellisia luonnon ihmeitä. Ai niin, unohdin kertoa, että myös tyttövillakkailla on sakset, mutta ne ovat pikkuiset ja hienostuneet, aivan kuten tytöt itsekin. He ovat pikkuisen mah- tailevia, nuo tyttövillakkaat.”

”Miten he elävät ihmisten taloissa? Eivätkö he pelkää ihmisiä?”

”Voi, kyllä he pelkäävät. He näyttäytyvät harvoin ja ainoastaan niille, joihin he luottavat. Eikä unoh- deta heidän saksiaan. Kerran astahdin vahingossa yhden villakkaan päälle, ja silloin hän pöräytti ja nipsautti minua saksillaan!”

”Heh, pöräytti! Oikeastiko? Pöräyttelevätkö vil- lakkaat? Miksi?”

”Jos villakas suuttuu, hän pöräyttelee. No, ei ihan kirjaimellisesti, mutta heidän ääntelynsä ’prööt prööt’ saattaa kuulostaa vähän siltä. Samoin he tekevät, kun ovat huolestuneita. Tulet kyllä hu- omaamaan sen. Et ole vielä nähnyt heitä, koska he piilottelevat. He osaavat muuttua näkymättömik- si, ja sen vuoksi hyvin harvat ihmiset ovat nähneet villakkaan. Mutta olen varma, että sinä tulet vielä näkemään villakkaan. Heidän pitää vain ensin op- pia luottamaan sinuun”

”Kuinka isoja he ovat?”

”Suurimmat ovat noin kymmenen tuuman korkuisia. Heidän saksensakin kasvavat iän myötä. Mitä isommat sakset, sitä vanhempi villakas. Tulet varmasti ihastumaan heihin! He ovat iloisia otuksia.”

”Mutta miten tutustun heihin, jos he pysyttelevät aina piilossa?”

”Kerron sinulla kaiken, mitä tiedän heistä ja mitä olen kokenut heidän kanssaan. Sitten he saattavat kerätä rohkeutensa ja näyttäytyä sinulle. Jos poikavillakas hyväksyy sinut, hän tuo tyttänsä mukanaan. Villakkaat rakastuvat vain kerran elämässä. Poikavillakas esittelee kumppaninsa harvoin toisille olennoilla. Minäkään en ole nähnyt tyttövil-

lakasta kuin kerran. Hän oli niin sievä! Heillä on myös prinsessa.”

”Villakkailla on prinsessa?”

”Olen kuullut, että villakkaiden prinsessa on vielä hienostuneempi, pehmeämpi ja sulokkaampi kuin muut villakkaat. Hän nukkuu sikeästi ja herää vasta, kun jokainen hänen seitsemästä hovivillakkaastaan on silittänyt häntä ja villakkaiden kuningas on antanut hänelle suukon. Kyllä, hän on juuri niin ihastuttava.”

”Onko villakkailla omat nimet?”

”Tietenkin! Ystäväni, se, joka asuu vaatekomerossani, on nimeltään Mux. Olen tuntenut hänet lapsesta asti. Hän on hyvin ystävällinen mutta itsepäinen. Toisinaan hän on leikkisä, toisinaan en näe häntä päiväkausiin. Hän on aina ilikurinen ja rakastaa kujeilua. Hän on mukava pikku kaveri. Nuorukainen, jolla veri suorastaan kohisee suonissa.”

”Mutta sinähän sanoit, että olet tuntenut hänet lapsesta asti! Miten hän voi olla nuorukainen?”

”Villakkaat elävät satoja vuosia. Mux on juuri siirtymässä parhaimpiin vuosiinsa. Hän alkaa pian etsiä itselleen puolisoa. Mutta tässä oli tarpeeksi tarinaa tälle illalle. Nyt silmät kiinni!”

”Hyvää yötä, isoisä. En jaksa odottaa, että tapaan Muxin!”

